

3 Des doods schuldig

Als we beseffen dat het de God van Israël Zelf is Die Zich 'Ik Ben' noemt en de Heere Jezus Zich aan Hem gelijkstelt, welk een indruk moeten die woorden dan op de toehoorders gemaakt hebben. En wat doet het met ons?

We hebben het al gezien in Mattheüs 14:27 waar de Heere Jezus over de onstuimige zee naar Zijn in nood geraakte discipelen wandelt. Met gezag spreekt Hij hen toe.

'IK BEN het, wees niet bevreesd.' (Mat. 14:27).

Het miste zijn uitwerking niet. Allen aanbaden Hem en zeiden:

'Werkelijk, U bent de Zoon van God.' (Mat. 14:33).

Dat deze uitspraak 'Ik Ben' voldoende was om gestenigd te worden door Zijn tegenstanders blijkt uit die wonderlijke woorden in Johannes 8.

'Eer Abraham was, IK BEN.' (Joh. 8:58).

Het stond gelijk aan de uitspraak in Johannes 5:17:

'Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook.' (Joh. 5:17).

Hiermee stelde Hij dat God Zijn eigen Vader was. En dat begrepen degenen die Hem hoorden.

'Daarom dan probeerden de Joden des te meer Hem te doden, omdat Hij niet alleen het gebod van de sabbat brak, maar ook zei, dat God Zijn eigen Vader was, en daarmee Zichzelf aan God gelijk maakte.' (Joh. 5:18).

Zij beschouwden het als de grootste godslastering en de dood schuldig als iemand zich aan God gelijkmaakte. Naar de wet zouden ze in alle andere gevallen gelijk gehad hebben. Maar vóór hen stond Hij Die hen de wet gegeven had. Vóór hen stond ook Degene Die de wet op volmaakte wijze kwam vervullen. Het is schrijnend te bedenken dat zij, die Hem wilden doden, zelf de dood verdiend hadden.

Uiteindelijk was het zover. De geestelijke leiders hadden Hem waar ze Hem hebben wilden: voor de rechter. Van een eerlijke rechtsgang kon geen sprake zijn. Er was vooraf al tot Zijn dood besloten. Men moest alleen nog een grond vinden om de executie wettelijk te kunnen laten uitvoeren.

‘En de overpriesters en heel de Raad zochten een getuigenverklaring tegen Jezus om Hem te kunnen doden, maar vonden die niet.’ (Mark. 14:55).

Zelfs toen er mensen gevonden werden die wel een vals getuigenis wilden afleggen spraken die elkaar ook nog eens tegen. (Mark. 14:56). Er miste dus elke wettelijke grond om Hem ter dood te brengen. We kunnen ons als het ware de onrust in de zaal voorstellen. Er werd druk gedebatteerd. Naarstig werd er gezocht naar getuigen, al dan niet vals. Zo nu en dan werd de Heere aangesproken. Zo nu en dan werd Hem een vraag gesteld. Maar op alles wat Hem ten laste werd gelegd hield Hij zijn mond.

‘Maar Hij zweeg en antwoordde niets.’ (Mark. 14:61).

Zwijgend staat Hij daar tussen een gonzende menigte, totdat ten langen leste de hogepriester zelf opstaat en het woord tot Hem richt.

‘Bent U de Christus, de Zoon van de Gezegende?’ (Mark. 14:61).

Het zal stil geworden zijn in de zaal toen de hogepriester van zijn zetel opstond. Nog stiller zal het geworden zijn toen hij deze vraag stelde. En Hij Die al die tijd zwijgend had toegekeken geeft eindelijk antwoord:

‘IK BEN’.

Of Hij hard of zacht heeft gesproken weten we niet. Maar het moet oorverdovend hebben geklonken. De vraag van de hogepriester beantwoordt Hij niet alleen positief Hij gebruikt ook nog eens de Godsnaam, IK BEN. De hogepriester heeft de diepere lading van Zijn antwoord begrepen. Vol van al dan niet oprechte verontwaardiging verscheurt hij zijn kostbare ambtskleden en geeft hij de aanzet tot het unanieme vonnis: des doods schuldig.

Het was niet de eerste keer die nacht dat de Heere deze indrukwekkende woorden sprak. Ook in de nacht van Zijn gevangenneming was de Heere in de hof aan de overzijde van de beek Kedron waar Hij dikwijls met Zijn discipelen vergaderde. Judas Iskariot kende de plaats ook.

En alsof hij op weg was om de grootste misdadiger in te rekenen, ging hij daar ook naartoe met een bende krijgsknechten en dienaren van de overpriesters en Farizeeën. In plaats van Zich te verbergen trad de Heere hen tegemoet en vroeg:

'Wie zoekt u?' (Joh. 18:4).

En op hun antwoord:

'Jezus de Nazarener',

zei Hij:

'IK BEN'.

Ook nu misten die woorden hun uitwerking niet. Zij deinsden terug en vielen op de grond (Joh. 18:6). Er is geen sprake van dat deze grote menigte van dappere Romeinen in staat zou zijn de God van Israël in eigen kracht te overheersen. Hij gaf Zichzelf gevangen en bezorgde de Zijnen een vrije aftocht (Joh. 18:8).